

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 1021
Warszawa, 17 lipca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Zbigniewa Ziobrę.

(-) Iwona Arent; (-) Barbara Bartuś; (-) Witold Czarnecki; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Andrzej Ćwierz; (-) Jan Dziejczak; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Kazimierz Gwiazdowski; (-) Elżbieta Jakubiak; (-) Wiesław Janczyk; (-) Wojciech Jasiński; (-) Robert Kołakowski; (-) Henryk Kowalczyk; (-) Zbigniew Kozak; (-) Leonard Krasulski; (-) Marek Łatas; (-) Marzena Machałek; (-) Krzysztof Maciejewski; (-) Ewa Malik; (-) Jerzy Materna; (-) Krzysztof Michałkiewicz; (-) Bolesław Grzegorz Piecha; (-) Piotr Polak; (-) Jerzy Rębek; (-) Edward Siarka; (-) Anna Sikora; (-) Piotr Stanke; (-) Marek Suski; (-) Jan Szyszko; (-) Andrzej Walkowiak; (-) Waldemar Wiązowski; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Tadeusz Woźniak; (-) Zbigniew Ziobro; (-) Maria Zuba; (-) Jarosław Żaczek; (-) Wojciech Żukowski.

USTAWA

z dnia.....

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

Art. 1.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 517b:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W postępowaniu przyspieszonym są rozpoznawane sprawy o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w trybie uproszczonym, jeżeli sprawca został ujęty na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa lub bezpośrednio potem, zatrzymany oraz w ciągu 48 godzin doprowadzony przez Policję i przekazany do dyspozycji sądu wraz z wnioskiem o rozpoznanie sprawy w postępowaniu przyspieszonym, zwanym dalej „wnioskiem o rozpoznanie”.”,

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 240, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 77, poz. 680, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1013, Nr 167, poz. 1192 oraz Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.

b) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Od osoby podejrzanej odbiera się oświadczenie w przedmiocie korzystania z pomocy obrońcy. Jeżeli osoba podejrzana oświadczy, że nie ustanowi obrońcy z wyboru, poucza się ją o prawie do żądania wyznaczenia obrońcy z urzędu. Osobę podejrzaną poucza się także o treści art. 387.”,

c) po §3a dodaje się §3b w brzmieniu:

„§3b. Jeżeli osoba podejrzana złoży wniosek, o którym mowa w art. 387 §1 przed skierowaniem wniosku o rozpoznanie do sądu, wezwania świadków na rozprawę można zaniechać.”,

d) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli nie zachodzą szczególne okoliczności uniemożliwiające sporządzenie wniosku o rozpoznanie, funkcjonariusz Policji sporządza i przedstawia ten wniosek na piśmie prokuratorowi, który go zatwierdza lub zmienia, a następnie kieruje do sądu; wniosek o rozpoznanie zastępuje akt oskarżenia. W razie odmowy zatwierdzenia prokurator podejmuje decyzję co do dalszego biegu sprawy.”,

e) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Do wniosku o rozpoznanie dołącza się oświadczenie podejrzanego, o którym mowa w § 3a, wraz z żądaniem wyznaczenia obrońcy z urzędu, jeżeli podejrzany oświadczył, że chce z tego prawa skorzystać.”,

f) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przed podjęciem decyzji, o których mowa w § 4, prokurator przesłuchuje osobę podejrzaną, a w razie wcześniejszego przesłuchania tej osoby w charakterze podejrzanego – może ją przesłuchać.”;

2) w art. 517c § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Postępowanie przyspieszone prowadzi się również w razie zarządzenia przerw w rozprawie trwających łącznie nie dłużej niż 14 dni; zarządzając pierwszą przerwę, sąd rozstrzyga w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego. W sprawie o występki o charakterze chuligańskim sąd stosuje środek zapobiegawczy, przy czym chuligański charakter czynu stanowi samoistną podstawę zastosowania tego środka; przepisu art. 259 § 3 nie stosuje się.”;

3) w art. 517i:

a) uchyla się § 1,

b) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru i zażądał wyznaczenia obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyznacza mu obrońcę z urzędu; przepis art. 81 § 2 stosuje się.

§ 3. Jeżeli w sprawie, w której oskarżony korzysta z obrońcy z wyboru, obrońca lub oskarżony wypowiada stosunek obrończy i oskarżony zażądał wyznaczenia obrońcy, prezes sądu lub sąd wyznacza obrońcę z urzędu, o ile oskarżony nie ustanowił niezwłocznie obrońcy z wyboru.”;

Art. 2.

Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem art. 3.

Art. 3.

Sprawy, w których przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto rozprawę główną, toczą się do końca postępowania w danej instancji według przepisów dotychczasowych.

Art. 4.

Czynności procesowe dokonane przed wejściem w życie ustawy są skuteczne, jeżeli ich dokonano z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. 5.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Ponad roczny okres obowiązywania przepisów o postępowaniu przyspieszonym pozwolił na zebranie doświadczeń i obserwacji umożliwiających dokonanie korekty regulacji. Potrzeba takiej korekty wynika przede wszystkim z faktu, że możliwości, jakie zawiera w sobie postępowanie przyspieszone nie są należycie wykorzystywane. Przyczyną tego stanu rzeczy jest przede wszystkim niedostateczne zaangażowanie organów prowadzących to postępowanie, a w szczególności policji.

Dane liczbowe za okres od dnia wejścia w życie przepisów ustawy o postępowaniu przyspieszonym, to jest od dnia 12 marca 2007 r., do końca grudnia 2007 r. wskazują, iż ustawowe przesłanki trybu przyspieszonego zostały zakreślone prawidłowo. Świadczy o tym choćby śladowa liczba spraw, w których zapadły wyroki uniewinniające (na 38.255 osób oskarżonych w trybie przyspieszonym, 20 zostało uniewinnionych łącznie w I i II instancji) lub umarzające postępowanie (w 32 sprawach), a także liczba spraw, w których wyroki uchylono w wyniku kontroli instancyjnej (na 3311 apelacji uchylono do ponownego rozpoznania jedynie 84 wyroki).

We wskazanym okresie wniesiono łącznie 37.522 wnioski o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym. Podkreślić jednak należy, iż aktywność policji w różnych regionach kraju jest bardzo zróżnicowana. Dla przykładu, na obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie, średnio wnoszono 4,4 wniosków miesięcznie na 100.000 mieszkańców, podczas gdy na obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze – 32,3 wniosków miesięcznie na 100.000 mieszkańców. Już tylko to porównanie dowodzi, że gdyby policja właściwe

wykorzystywała możliwości tkwiące w regulacji o trybie przyspieszonym, liczba spraw rozpoznawanych w tym trybie mogłaby być kilkakrotnie większa.

Podobna obserwacja dotyczy struktury spraw, gdy chodzi o ich kwalifikację prawną. Fakt, iż największa liczba skazań (30.517) dotyczyła kwalifikacji z art. 178a oraz 178a w zb. z 244 Kodeksu karnego jest zjawiskiem pozytywnym, które przełożyło się na znaczny spadek tych przestępstw (o ponad 20% w porównaniu do analogicznego okresu w poprzednim roku). Natomiast okoliczność, że tylko 7.142 osoby skazano w trybie przyspieszonym za inne przestępstwa jest wynikiem oportunistycznego organów ścigania. Nie ma żadnych przeszkód prawnych ani faktycznych, by liczba tych spraw była wielokrotnie większa i żeby postępowanie przyspieszone realizowało swoje funkcje w zakresie szybkiej i skutecznej walki z przestępczością średnią i drobną w takim samym stopniu, jak realizuje je w innych krajach europejskich, w tym m.in. w Anglii, Francji, Niemczech i Hiszpanii.

O tym, że realizacja zadań trybu przyspieszonego zależy od właściwej mobilizacji organów ścigania świadczy także fakt załamania się funkcjonowania tego trybu po zmianie rządu. Liczba wniosków wniesionych w grudniu w skali całego kraju to 1.585, podczas gdy w poprzednich miesiącach liczba ta wahała się od ponad 3.000 do blisko 6.000 miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe nieodzowne jest przekonanie przepisów o postępowaniu przyspieszonym w taki sposób, aby jego wszczęcie miało charakter względnie obligatoryjny w przypadku spełnienia przesłanek ustawowych dopuszczalności tego trybu.

Zadanie to realizują zmiany w przepisach art. 517b §1 i §4 Kpk. Zgodnie z ich treścią postępowanie przyspieszone w stosunku do osób ujętych na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa objętego katalogiem spraw rozpoznawanych w trybie przyspieszonym lub bezpośrednio potem, będzie musiało być prowadzone w

trybie przyspieszonym, chyba że zajdą szczególne okoliczności uniemożliwiające sporządzenie wniosku o rozpoznanie sprawy w tym trybie.

Dalsze korekty uwzględniają przede wszystkim głosy praktyków w zakresie możliwości zwiększenia efektywności postępowania przyspieszonego.

I tak należało zrezygnować z instytucji obligatoryjnej obrony. Przesłanki wprowadzenia instytucji obrony obligatoryjnej do postępowania przyspieszonego związane były z zapewnieniem ponadstandardowych gwarancji procesowych osobie podlegającej takiej procedurze. Przypomnieć trzeba, jak silnie skoncentrowany był atak liberalnej doktryny prawnej na projektowaną ustawę. Przy tym podnoszono głównie, iż tryb ten będzie naruszał prawo do obrony oskarżonego.

Po niemal rocznej praktyce funkcjonowania postępowania przyspieszonego w systemie prawnym, w środowiskach związanych z wymiarem sprawiedliwości, wśród sędziów i prokuratorów pojawiły się opinie, które skłoniły do ponownego rozważenia, czy obowiązek posiadania obrońcy z powodu stosowania określonego trybu procesowego nie jest nadmierną ingerencją w swobodę dokonywania wyboru przez osobę stanowiącą podmiot postępowania.

Warto przytoczyć, iż z badań aktowych wynikają liczne przypadki, w których sami oskarżeni oświadczali, iż nie chcą korzystać z pomocy obrońcy, gdyż przyznają się do winy i nie chcą ponosić zbędnych kosztów.

Przypomnieć bowiem należy, że w postępowaniu przyspieszonym stosuje się ogólne zasady orzekania o kosztach. Generalną zasadą związaną z wydatkami wchodzącymi w skład kosztów procesu jest ich wykładanie, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, przez Skarb Państwa. Ma to charakter tymczasowy, gdyż o tym, kto ostatecznie poniesie koszty procesu, a więc i wydatki, rozstrzygnięte zostaje w orzeczeniu kończącym postępowanie karne w sprawie. W przeciwieństwie do

„wykładania kosztów”, „ponoszenie kosztów” ma charakter definitywny – rozstrzyga o tym, kogo w istocie obciążają koszty procesu. W tym ostatnim zakresie kodeks ustanawia zasadę uzależniającą ponoszenie kosztów procesu od wyniku postępowania. (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania karnego w: J. Grajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn, Tom II, Zakamycze, 2006).

Tylko wyjątkowo więc Skarb Państwa pozostaje obciążony kosztami procesu, tj. w przypadku uniewinnienia oskarżonego lub przyznania tzw. prawa ubogich (art. 78 § 1 kpk). W odniesieniu zaś do należności obciążających skazanego wskazać należy, że znaczna część zasądzonych z tytułu kosztów sądowych kwot, obejmujących również należności z tytułu wynagrodzenia wyznaczonego przez sąd adwokata za udzieloną oskarżonemu pomoc prawną, jest przez skazanych regulowana lub skutecznie od nich egzekwowana. Dla przykładu, w pierwszym kwartale 2007 r. należności z tytułu kosztów sądowych zasądzonych od oskarżonych w sprawach karnych uiszczało (dobrowolnie lub w drodze egzekucji) blisko 70 % skazanych.

Zasadnie można ponadto oczekiwać, że w wypadku kosztów sądowych zasądzonych w postępowaniu przyspieszonym zarówno odsetek skazanych uiszczających należności z tego tytułu, jak i odsetek łącznej wartości należności uiszczonych w stosunku do zasądzonych będzie wyższy od przeciętnej. W sprawach tych, z zasady krótkich i nieskomplikowanych, wysokość zasądzonych kosztów zwykle nie jest znaczna, co przesądza o dużym prawdopodobieństwie dobrowolnego ich uiszczenia przez skazanego lub skutecznego ściągnięcia w drodze egzekucji. Z doświadczeń wynika zaś, że na dane statystyczne o ogólnym stopniu ściągłości należności sądowych w sprawach karnych istotny wpływ wywierają sprawy, w których organy postępowania wykonawczego mają szczególnie duże trudności ze ściągnięciem zasądzonych kosztów – a są sprawy karne największego kalibru, zazwyczaj mające charakter spraw długotrwałych i

bardzo obszernych dowodowo, w których koszty sądowe zostały zasądzone w wysokiej lub bardzo wysokiej wysokości, a sprawcy skazani na wieloletnie kary pozbawienia wolności.

Przypomnieć wypada, że przyznanie tzw. prawa ubogich przewidziane jest w procedurze karnej niezależnie od trybu postępowania. Niezasadny jest zatem argument o wyższych kosztach obrony oskarżonego w postępowaniu przyspieszonym, bowiem gdyby sprawa tego samego oskarżonego rozpatrywana była w postępowaniu zwyczajnym, oskarżonemu należałoby przyznać prawo do posiadania obrońcy w związku z jego udokumentowaną złą sytuacją materialną.

Dlatego też propozycja odstąpienia od obligatoryjnej obrony w postępowaniu przyspieszonym nie opiera się głównie na dążeniu do obniżenia kosztów tego postępowania, gdyż wbrew twierdzeniom jego przeciwników, jest to najtańsze postępowanie karne – tak z uwagi na swoją krótkotrwałość, jak i na fakt, iż jest to jedyne postępowanie, które „odcina” koszty postępowania przygotowawczego. Natomiast nie ma racjonalnych powodów, aby dalej utrzymywać przymus obrony dla osób, które sobie tego nie życzą. Wystarczający jest standard, zgodnie z którym w każdym przypadku, podejrzany będzie miał zagwarantowane prawo do skorzystania z pomocy obrońcy. Zasada ta zrealizowana zostanie poprzez uchylenie przepisu art. 517i § 1 Kpk, zmianę § 2 oraz 3 tego artykułu oraz dodanie przepisu art. 517b § 3a i 4a Kpk.

Zmianą, która ma usprawnić postępowanie jest możliwość rezygnacji z przesłuchania osoby zatrzymanej w charakterze podejrzanego, przez prokuratora, w sytuacji, gdy była już ona przesłuchana przez funkcjonariusza policji. Uzupełnieniem tej zmiany, podkreślającym niezależność prokuratora w podejmowaniu decyzji i zapewniającym większą skuteczność procedowania w tym

trybie, jest przyznanie prokuratorowi wprost uprawnienia nie tylko do zatwierdzenia wniosku policji, ale także do jego zmiany (art. 517b § 4 Kpk).

Usprawnieniu postępowania służy też wprowadzenie możliwości zarządzenia więcej niż jednej przerwy w rozprawie, przy zachowaniu 14 dniowego terminu łącznie, dla wszystkich przerw.

Uregulowana w art. 401 i art. 402 Kpk instytucja przerwy w rozprawie stanowi jeden z wyjątków od zasady szybkości i ciągłości rozprawy. Jej zarządzenie jest dopuszczalne jedynie dla sprowadzenia dowodu, wypoczynku lub z innej ważnej przyczyny. Równocześnie ustawodawca przesądził, że przerwa w rozprawie maksymalnie może trwać nie dłużej niż 35 dni (art. 401 § 2 Kpk.), zaś przekroczenie tego okresu prowadzi do stanu rozprawy odroczonej (art. 402 § 3 Kpk).

Z uwagi na charakter postępowania przyspieszonego, mającego gwarantować szybkie pociągnięcie sprawcy przestępstwa podlegającego rozpoznaniu w tym trybie do odpowiedzialności karnej, niezbędne było ograniczenie długości przerwy dopuszczalnej w sprawie rozpoznawanej w tym trybie w stosunku do okresu wskazanego w art. 401 § 2 Kpk. Za tego rodzaju ograniczeniem, oprócz potrzeby realizacji postulatu szybkości procesu, przemawiał również nieskomplikowany charakter spraw przeznaczonych do trybu przyspieszonego, przesądzający równocześnie o nierozbudowanym postępowaniu dowodowym w takich sprawach. Z tej racji długość dopuszczalnej w sprawie prowadzonej w trybie przyspieszonym przerwy została określona na 14 dni.

Ustawodawca wprowadzając ponownie do polskiego procesu tryb przyspieszony przesądził również, iż w trybie tym obecnie możliwe jest jedynie jednokrotne przerwanie rozprawy (art. 517c § 1 Kpk), nawiązując w tym zakresie do przepisu art. 448 § 1 Kpk z 1969 r., który również dopuszczał tylko jedną

przerwę w postępowaniu przyspieszonym, przewidując równocześnie, że nie może ona trwać dłużej niż 7 dni. Ważniejszym jednak od odwołania się do prawnej tradycji powodem wprowadzenia tej regulacji była konieczność zneutralizowania nasilonych ataków kierowanych pod adresem trybu przyspieszonego już na etapie prac nad ustawą przewidującą jego przywrócenie do polskiego prawa. Nie należy bowiem zapominać, że niektórzy krytycy trybu przyspieszonego wysuwali twierdzenia sugerujące - sprzecznie ze stanem rzeczywistym i założeniami leżącymi u podstaw prac nad nowymi unormowaniami - że tryb przyspieszony *de facto* będzie miał charakter trybu zwyczajnego, z tym że „wzbogaconego” szczególnymi rygorami stosowanymi wobec oskarżonego, a więc trybu zwyczajnego „zaostzonego”, nie zaś trybu szczególnego przeznaczonego do szybkiego osądzenia najprostszych dowodowo spraw, dotyczących czynów z zakresu drobnej i średniej przestępczości. Wprowadzenie na tamtym etapie rozwiązania normatywnego przewidującego możliwość wielokrotnej przerwy w rozprawie prowadzonej w postępowaniu przyspieszonym stanowiłoby dodatkowy impuls do kierowania pod adresem projektowanych rozwiązań tego rodzaju nierzetelnej krytyki. Przyjęte rozwiązanie nie było więc błędem, ale świadomym wyborem, uwarunkowanym również okolicznościami towarzyszącymi pracom nad nowelizacją, w zakresie kreowania kształtu postępowania przyspieszonego na etapie sądowym.

Obecnie, po ponad roku funkcjonowania trybu przyspieszonego, podobnie jak to miało miejsce w odniesieniu do projektowanej rezygnacji z obrony obligatoryjnej, uzyskane doświadczenia przemawiają za dokonaniem stosownej korekty art. 517c §1 Kpk.

W projekcie ustawy proponuje się zmianę w art. 517c § 1, przesądzającą o dopuszczalności większej liczby przerw w rozprawie w postępowaniu przyspieszonym niż jedna, łącznie nie przekraczających jednak 14 dni. Przyjęcie

projektowanego zapisu umożliwi właściwe dysponowanie czasem w ramach prowadzonej rozprawy w trybie przyspieszonym, co przyczynić się powinno do wzrostu jego efektywności.

Wychodząc naprzeciw licznym głosom praktyków, w projekcie ustawy proponuje się by sprawca, już na etapie po zatrzymaniu, był informowany o treści art. 387 Kpk (bez konieczności przesłuchiwania w charakterze podejrzanego – jak to ma miejsce zgodnie z art. 517b § 3 Kpk) i jeśli złoży wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 § 1 Kpk, przed skierowaniem wniosku o rozpoznanie sprawy do sądu (a więc od chwili zatrzymania, do chwili skierowania wniosku), można zaniechać wzywania świadków na rozprawę. Takie rozwiązanie w znacznie prostszy sposób wpłynie na ekonomikę postępowania, natomiast rezultat, jaki można osiągnąć w wyniku negocjacji w trybie art. 335 Kpk, jest identyczny z tym, jaki może być osiągnięty w wyniku dobrowolnego poddania się karze (art. 387 Kpk), za zgodą prokuratora.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa, ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz wywołuje pozytywne skutki społeczne.

Materia objęta niniejszym projektem ustawy nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 25 lipca 2008 r.

BAS-WAEM-2111/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Zbigniew Ziobro)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę artykułów 517b, 517c oraz 517i ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zgodnie z proponowaną zmianą postępowanie w stosunku do osób ujętych na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, objętego katalogiem spraw rozpoznawanych w trybie przyspieszonym, będzie musiało być prowadzone w trybie przyspieszonym, jeśli nie zajdą szczególne okoliczności uniemożliwiające sporządzenie wniosku o rozpoznanie sprawy w tym trybie. Proponuje się też m.in.: rezygnację z obligatoryjnego wyznaczenia obrońcy z urzędu, jeśli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, możliwość zarządzenia więcej niż jednej przerwy w rozprawie, wprowadzenie obligatoryjnego informowania osoby zatrzymanej o możliwości złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Prawo Unii Europejskiej nie zawiera przepisów regulujących zagadnienia będące przedmiotem projektu ustawy.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Przepisy projektu nie należą do materii regulacji prawa UE.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 25 lipca 2008 r.

BAS-WAEM-2112/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy
poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Zbigniew Ziobro) jest projektem
ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt przewiduje zmianę artykułów 517b, 517c oraz 517i ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zgodnie z proponowaną zmianą postępowanie w stosunku do osób ujętych na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, objętego katalogiem spraw rozpoznawanych w trybie przyspieszonym, będzie musiało być prowadzone w trybie przyspieszonym, jeśli nie zajdą szczególne okoliczności uniemożliwiające sporządzenie wniosku o rozpoznanie sprawy w tym trybie. Proponuje się też m.in.: rezygnację z obligatoryjnego wyznaczania obrońcy z urzędu, jeśli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, możliwość zarządzenia więcej niż jednej przerwy w rozprawie, wprowadzenie obligatoryjnego informowania osoby zatrzymanej o możliwości złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskrytory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, postępowanie karne